

עמית זלינגר, ת.ז. 204588826

בעניין שבין:

ע"י ב"כ עוה"ד אריאל פרייברג ואח'
מרחוב אבא הלל 7 (בית סילבר), רמת גן
טל': 03-7412358 ; פקס': 077-3180983

התובעת;

- נ ג ד -

לבין:

לימור וייס ארביב, ת.ז. 039518964

ע"י ב"כ עוה"ד מאור גנץ
מרחוב גיבשטיין יהושע 5, ראשון לציון
טל': 077-4043994 ; סלולארי: 052-5444115 ; פקס': 077-4703918
דוא"ל: Maor@mmg-law.com

הנתבעת;

כ ת ב הגנה

הנתבעת שתהא מיוצגת על ידי ב"כ הנ"ל, מתכבדת להגיש לבית המשפט הנכבד כתב הגנה מטעמה, כדלקמן:

1. מבוא

- 1.1. כל העובדות והטענות שבכתב התביעה, שהנתבעת אינה מודה בהן במפורש יראו אותן כאילו הוכחו.
- 1.2. כל הטענות בכתב ההגנה נטענות ביחד ולחוד, לחלופין, בהשלמה ו/או במצטבר, הכול לפי העניין, הדבק הדברים והקשרם ולרבות בשל אי ידיעת הנתבעת את העובדות כהווייתן.
- 1.3. כל הכחשה ו/או טענה בכתב הגנה זה המתייחסת לפעולה ו/או למחדל ו/או לאחריות של הנתבעת מהווה בשינויים המחויבים הכחשה ו/או טענה דומה גם לגבי אחרים מטעם הנתבעת ו/או אחרים אשר הנתבעת אחראית בדרך כלשהי למעשיהם ו/או למחדליהם.

2. טענה מקדמית – סילוק על הסף:

- 2.1. דין התביעה כנגד הנתבעת להידחות על הסף מפאת היעדר עילת תביעה.
- 2.2. בסעיף 1 לכתב התביעה טוענת התובעת כי היא "ננשכה בידה ונחבלה" וזאת מבלי לציין כי התובעת ננשכה על ידי הכלבה שלה ולא על ידי הכלבה של הנתבעת, כפי שיפורט להלן.

2.3. לא בכדי, נסיבות האירוע המתוארות על ידי התובעת בסעיף 1 לכתב התביעה לא מציינות כיצד התובעת "ננשכה בידה ונחבלה". הנתבעת מתארת בצורה לאקונית וסתמית את נסיבות פציעתה, ובחוסר תום לב משמיטה התובעת את העובדה כי היא ננשכה על ידי כלבתה שלה בעת שניסתה להפריד בין הכלבות. בעת האירוע התובעת הודתה בעובדה זאת בפני הנתבעת וטענה כי עשתה זאת משום שחששה שכלבתה עלולה לתקוף את נובה ואת הנתבעת.

2.4. התובעת עותרת לפיצויים מכוח סעיף 41א לפקודת הנזקין [נוסח חדש] הקובע כי "**בתובענה בשל נזק לגוף שנגרם על ידי כלב, חייב בעליו של הכלב או מי שמחזיק בכלב דרך קבע (להלן - הבעלים) לפצות את הניזוק, ואין נפקא מינה אם היתה או לא היתה התרשלות מצדו של הבעלים**", אלא שבמקרה דנן, הכלבה שגרמה לנזק הנטען היא כלבתה של התובעת ועל כן אין סעיף זה חל בענייננו.

2.5. מאחר וכאמור, אין עילת תביעה בענייננו, דין התביעה - להידחות על הסף.

2.6. לחילופין, גם אם ייקבע כי אין בעובדה שהתובעת ננשכה על ידי הכלבה שלה כדי להביא למחיקת התביעה, הרי שבנסיבות אלו, לא חלה החזקה הקבועה בסעיף 41א (סיפא) ונטל השכנוע וחובת הראיה בדבר קיומה של תשתית עובדתית לקיומם של מי מהכללים הראייתיים ("הדבר מדבר בעד עצמו", "חובת הראיה ברשלנות לגבי חיה" וכיו"ב), מוטלים במלואם על כתפי התובעת.

3. העובדות הרלוונטיות

3.1. ביום 25.2.18 טיילה הנתבעת עם כלבתה נובה (להלן: "**כלבת הנתבעת**" או "**נובה**") כשהיא קשורה ברצועה.

3.2. נובה היא כלבה מבוגרת ושקטה המחלימה ומשתקמת מהזנחה וממחלה ממנה סבלה ומתגוררת בביתה של הנתבעת, משפחתה וילדיה הקטנים. מאז שהיא בבעלות הנתבעת, נובה לא תקפה אדם ו/או בעל חיים כלשהו ולא הביעה כל סימן התנהגות המרמז על מסוכנות כלשהי.

3.3. במהלך הטיול עם נובה, הבחינה הנתבעת בתובעת כשהיא מטיילת עם כלבתה (להלן: "**כלבת התובעת**"). כאשר הבחינה נובה בנוכחות כלבת התובעת החלה נובה להפגין סימני פחד ומצוקה, התשחררה מאחיזתה של הנתבעת, החלה לנבוח ולרוץ לכיוון כלבת התובעת. כלבת התובעת השתוללה תוך שהיא מנסה להשתחרר מאחיזתה של התובעת כדי לתקוף את נובה המפוחדת. יצוין כי בשום שלב לא נוצר מגע בין כלבת התובעת לנובה. מדובר בסיטואציה טבעית שבה כלבים נובחים אחד על השני.

3.4. במקום למשוך את כלבתה באמצעות הרצועה ולהתרחק מהמקום, ניסתה התובעת לאחוז את כלבתה ולנסות להפריד בגופה בין כלבתה לנובה כאשר בדיעבד הסבירה לנתבעת כי ניסתה למנוע מכלבתה לתקוף את נובה ואת הנתבעת ובשלב זה כאשר היא אוחזת בכלבתה המשתוללת, ננשכה על ידה (להלן: "**התקרית**").

3.5. מיד לאחר התקרית, ליוותה הנתבעת את התובעת לביתה שהיה סמוך לאזור התקרית, והגישה לה עזרה ראשונה והרגיעה אותה. כאשר היא נסערת בעקבות התקרית, אמרה התובעת לנתבעת כי היא עובדת עם חיות ועוסקת בוותרניריה והיא "כועסת על עצמה" שניסתה להפריד בין הכלבות למרות שידעה שאסור היה לה לעשות כן אך חששה שמא כלבתה תתקוף את נובה, כך לדבריה. יצוין כי לאחר התקרית, יצרה הנתבעת קשר עם התובעת כדי לשאול ולהתעניין במצבה.

3.6. בנסיבות אלה, הנתבעת הופתעה מאוד כאשר התובעת החליטה על הגשת תביעה זו כנגדה וזאת למרות שידוע לה היטב כי כלבתה היא זאת שנשכה אותה ולא נובה.

3.7. בטרם הגשת התביעה, פנתה התובעת במכתב דרישה שנשלח על ידי בא כוחה ביום 31.10.18 (8.5 חודשים ממועד התקדמות). מכתבה של התובעת נענה על ידי בא כוח התובעת ביום 9.1.19. מצ"ב מכתבה של התובעת **מסומן באות "א"** ומהווה חלק בלתי נפרד מכתב התביעה.

4. **לגופו של עניין:**

4.1. תיאור התרחשות התקרית בכתב התביעה, הינו סתמי ולוקה בהעדרה של כל טענה עובדתית שיש בכוחה לתמוך ו/או לבסס את דרישותיה וטענותיה המוכחשות. ייאמר מיד כי תיאור התרחשות "התאונה" (כפי שזו מתוארת בכתב התביעה) מעוות ולוקה בחסר. מדובר היה בתקרית מצערת של שיקול דעת לקוי שהפעילה התובעת (ושהודתה בזמן אמת כי הדבר אירע באשמתה) עת היא אחזה את כלבה בכוח בעת שהשתוללה מה שהביא לנשיכתה על ידי הכלבה שלה ועל כן תוצאות התנהלותה מוטלות עליה במלואן.

4.2. התובעת עוסקת בוטרינריה (כפי שטוענת בסעיף 12 לתביעתה), ועל כן הייתה צריכה לצפות את התרחשות "התאונה" ותוצאותיה עת היא ניסתה לחסום את כלבתה המועדת בעת שניסתה לתקוף את נובה.

4.3. לא ניתן לייחס לנתבעת כל אחריות לתקרית, אשר ארעה כתוצאה ממחדליה, חוסר זהירותה ו/או רשלנותה הבלעדית של התובעת אשר בנסיבות העניין, אין לה כי אם להלין על עצמה בלבד. עובדה זו מצאה את ביטוייה במעשים ו/או במחדלים שלהלן:

4.3.1. התובעת עמדה חוצץ וניסתה להפריד בין כלבתה לנובה, במקום למשוך את כלבתה ולהתרחק מהמקום. בכך היא העמידה את עצמה מתוך מודעות, בסיכון בלתי סביר ועל כן היא אחראית להתרחשות התוצאה המצערת.

4.3.2. הכלבה של התובעת היא שהפגינה סימני תוקפנות חריגים והיא אשר ניסתה לתקוף את נובה ולא להיפך.

4.3.3. התובעת לא דאגה לחסום את פיה של כלבתה המועדת ב"זמם" שהיה מונע מכלבתה לנשוך אותה על אף שהייתה מוטלת עליה חובה לעשות כן.

4.3.4. התובעת לא דאגה ו/או לא וידאה כי אין בשוטטות עם כלבתה משום סכנה לעוברים ושבים.

4.3.5. התובעת נהגה בחוסר זהירות והפעילה שיקול דעת לקוי בעת התקרית.

4.3.6. התובעת לא נהגה כפי שבעלי כלב סביר וזהיר היה נוהג בנסיבות העניין קל וחומר כאשר מדובר בתובעת שעיסוקה בוטרינריה ומודעת להשלכות של ניסיון לחסום חיה מועדת ככלבתה.

5. **התייחסות לגופן של טענות:**

5.1. מוכחש האמור בסעיף 1 לכתב התביעה. הנתבעת תחזור על האמור לעיל, ותבהיר כי התובעת נשכה על ידי כלבתה ולא על ידי נובה כאשר התובעת פעלה בניגוד למה שמצופה מבעל כלב וניסתה לאחוז בכוח ולהפריד את כלבתה מנובה במקום למשוך את כלבתה ברצועה ולהתרחק מהמקום, קל וחומר ממי שעוסקת בוטרינריה ובטיפול בחיות, התובעת הייתה צריכה לצפות את התרחשות התוצאה.

5.2. מוכחש האמור בסעיף 2 לכתב התביעה. בנסיבות העניין סעיף 41א לפקודה אינו חל בענייננו שכן בעליו של הכלב שנשך הוא התובעת בעצמה ומכל מקום אין קשר סיבתי בין ההפרה הנטענת לבין הנזק הנטען.

5.3. מוכחש האמור בסעיף 3 לכתב התביעה. מאחר ואין מקום להחיל את סעיף 41א לפקודה אין צורך לבחון האם מתקיימות ההגנות הקבועות בסעיף 41ב לפקודה.

5.4. מוכחש האמור בסעיף 4 לכתב התביעה. בנסיבות העניין, הנטל להוכיח רשלנות מוכחשת כלשהי של התובעת שגרמה לתוצאה הנטענת מונחת על כתפי התובעת בלבד.

5.5. מוכחש האמור בסעיף 5 לכתב התביעה. לא ברור על איזה חפץ מדובר ובכל מקרה מדובר בטענה עובדתית חילונית. היות והתובעת יודעת את העובדות כהווייתן ולא הצהירה כי העובדות כהווייתן אינן ידועות לה, אינה זכאית לטעון בכתב תביעתה טענות עובדתיות חלופיות ולפיכך מתבקש בית המשפט הנכבד למחוק טענות עובדתיות חלופיות המופיעות בסעיפים 4-5 מכתב התביעה כמצוות תקנה 72 (ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984.

5.6. מוכחש מכל וכל כל האמור בסעיף 6 לכתב התביעה. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה, תטען התובעת בזהירות המתבקשת, לגופן של טענות:

6(א) לכתב התביעה: נובה הוחזקה על ידי רצועה תקנית וחדשה ובקולר שהיה מונח בצורה נכונה ומעולם לא תקפה אף אדם או כלב ובכל מקרה, היא זאת שהותקפה על ידי הכלבה של התובעת ולא להיפך. לחילופין, אף אם ניתן לייחס את המפורט בסעיף האמור לנתבעת, דבר המוכחש כשלעצמו - אין ולא היה כל קשר סיבתי, בין עובדתי ובין משפטי בינם לבין "התאונה" הנטענת ו/או בינם לבין נזקיה הנטענים של התובעת שכן נובה היא לא הכלבה שנשכה את התובעת.

6(ב) לכתב התביעה: הנתבעת השגיחה על נובה בכל עת, אלא שהכלבה של התובעת ניסתה לתקוף את נובה ובכך יצרה אצל נובה יצר של הגנה עצמית ובכל מקרה התובעת ננשכה על ידי כלבתה ולא להיפך ולכן, אף אם ניתן לייחס את המפורט בסעיף האמור לנתבעת, דבר המוכחש כשלעצמו - אין ולא היה כל קשר סיבתי בין עובדתי ובין משפטי בינו לבין נזקיה הנטענים של התובעת שכן נובה היא לא הכלבה שנשכה את התובעת.

6(ג) לכתב התביעה: לא היה צורך להניח זמם (מחסום פה) על פיה של נובה שאינה כלבה מסוכנת או מועדת אלא על פיה של הכלבה של התובעת שכן היא הייתה חיה מועדת שנשכה את התובעת. מכל מקום, אין כל קשר סיבתי בין היעדר זמם על פיה של נובה לבין הנזקים שנגרמו לתובעת שכן התובעת ננשכה על ידי כלבתה.

6(ד) לכתב התביעה: הרצועה הייתה רצועה תקנית ובכל מקרה אין ולא מתקיים כל קשר סיבתי שהביא להתרחשות התוצאה שכן נובה היא לא הכלבה שנשכה את התובעת.

6(ה) לכתב התביעה: התובעת היא שהייתה צריכה לדאוג ולוודא שאין בשוטטות עם כלבתה משום סכנה לעוברים ושבים. לחילופין, אף אם ניתן לייחס את המפורט בסעיף האמור לנתבעת, דבר המוכחש כשלעצמו - אין ולא היה כל קשר סיבתי בין עובדתי ובין משפטי בינו לבין נזקיה הנטענים של התובעת שכן נובה היא לא הכלבה שנשכה את התובעת.

6(ו) לכתב התביעה: במקרה דנן, לא רק שהתובעת לא עשתה דבר כדי למנוע את התאונה, היא אף תרמה תרומה מכרעת לנזקים שנגרמו לה בכך שניסתה לחסום בגופה את כלבתה המשתוללת במקום למשוך אותה ולהתרחק מהמקום ומשכך, אין לה להלין אלא על עצמה.

6(ז) לכתב התביעה: מדובר בטענה בעלמא ללא כל ראיה. לא הייתה כל חוסר זהירות ו/או חוסר אכפתיות באופן בו נהגה התובעת ולא ניתן לייחס לנתבעת כל אחריות לתאונה. בנסיבות העניין אף לא קמה לנתבע כל חובת זהירות ביחס לתובעת.

6(ח) לכתב התביעה: מדובר בטענה בעלמא ללא כל ראיה. **התובעת היא שלא נהגה כפי שבעלי כלב סביר היה נוהג קל וחומר כאשר מדובר בבעל כלב העוסק בוטרינריה ומבין בהתנהגות חיות.**

5.7. מוכחש האמור והנטען בסעיף 7-8 לכתב התביעה מחוסר ידיעה. מוכחש גם דו"ח סיכום שחרור רפואי זמני שצורף כנספח 1-2 לכתב התביעה לרבות עצם קבילותו והיותו בעל רלוונטיות כלשהי. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה נראה כי לפי התיאור העולה מהדו"ח, התובעת קיבלה טיפול מונע מתוך גישה "שמרנית" של הרופא ולא בשל אבחון של פגיעה או נזק שהצדיק את האשפוז והטיפול שניתן במסגרתו.

5.8. מוכחש האמור והנטען בסעיף 9-10 לכתב התביעה מחוסר ידיעה. מבלי לגרוע מכלליות ההכחשה יצוין כי כבר בדו"ח הביקור הראשון במרפאה שצורף כנספח 4 לכתב התביעה, מתואר הפצע כ"פצע תקין" וההמלצה על

המשך הבדיקות והטיפולים מתבססת על טענות התובעת על "ירידה בתחושה". נספח 7 המצורף לכתב התביעה כלל אינו קשור לתקרית אלא מתאר ביקור שיזמה התובעת בעצמה אצל רופא תעסוקתי שלא מגיע למסקנות המצביעות על נזק כלשהו ולא מספק לתובעת המלצה רפואית כלשהי. נספחים 5-10 גם הם מצביעים על ביקורים יזומים של התובעת במרפאה ללא אבחונים מיוחדים מלבד הפניה לבדיקת צלקות ופיזיותרפיה.

5.9. מוכחים כל "הסיכומים הרפואיים" שצורפו כנספחים 1-15 לכתב התביעה לרבות עצם קבילותם והיותם בעלי רלוונטיות כלשהי. הנתבעת תתנגד לשימוש במסמכים אלה כראיה משום שלא צורפו לכתבי התביעה תצהירים של עורכי מסמכים אלה ועל כן ככל שתבקש התובעת להסתמך עליהם כראיה, יידרשו עורכי הדו"חות להתייבב ולהיחקר על תוכנם.

5.10. מוכחש האמור והנטען בסעיף 9-10 לכתב התביעה מחוסר ידיעה.

5.11. מוכחש האמור בסעיף 12-14 לכתב התביעה. הנזקים הנטענים, המוכחים בפני עצמם, הם מוגזמים ו/או מופרזים.

5.12. תיעוד "הפגיעה" הנטענת וקיומם של "כאבים" או "חוסר תחושה" ותיאור המגבלות נעשו על סמך דברי התובעת בלבד ואינם נתמכים בכל ממצא של ממש.

5.13. אף אם טענות התובעת לקיומם של פגיעות מוכחות כלשהן יוכחו, הרי שהם נגרמו על ידי נשיכת הכלב שלה ולא על ידי נובה ולא באשמת הנתבעת.

5.14. אין ולא הוכח כל קשר סיבתי בין מעשי ו/או מחדלי הנתבעת הנטענים והמוכחים לבין נזקי התובעת המוכחים. נראה כי לאחר התקרית, בחרה התובעת כנראה בעצת מי מקרוביה, להגיש תביעה זו מתוך מניע של בצע כסף וזאת על אף שהתובעת יודעת וגם הודתה באזני הנתבעת מיד לאחר התקרית כי היא "עשתה טעות בכך שניסתה להפריד בין הכלבים מתוך חשש שכלבתה תתקוף את נובה" ועל כן היא הגורם היחיד האחראי לתוצאות מעשיה.

5.15. מוכחות מכל וכל טענות התובעת בסעיפים 14-16 בדבר נזקים ממוניים כלשהם ולא הוצגו שום ראיות ואסמכתאות להוכחת הטענות המוכחות. מוכחשת גם היוקקות הנטענת של התובעת לעזרת צד ג' ו/או הוצאות נסיעות ו/או הוצאות רפואיות שלא גובו בראיות.

5.16. אין לפסוק לתובעת כל סכום ולא שוויה של הוצאה אותם היא זכאית לקבל על ידי מיצוי זכויותיה במל"ל. התובעת זכאית לכיסוי כל הוצאותיה ו/או נזקיה אם קיימים בכלל וקיומם מוכחש, במסגרת חוק ביטוח בריאות ממלכתי התשנ"ד-1994 ו/או במסגרת חוק הביטוח לאומי התשנ"ה-1995.

5.17. בכל מקרה, הנזקים הנטענים בכתב התביעה הם מוגזמים, מופרכים, חסרי כל בסיס עובדתי ו/או משפטי ומשוללי כל יחס לממדי הפגיעה המוכחשת כשלעצמה כפי שזו משתקפת מן התאור הלאקוני והחסר שבכתב התביעה ו/או מן המסמכים שצורפו לכתב התביעה.

5.18. ככל שחלילה ייקבע כי הנתבעת אחראית לנזקים המוכחים המתוארים בכתב התביעה וזאת על אף שאלו נגרמו (ככל שנגרמו) על ידי הכלבה של התובעת, הנתבעת שומרת על זכותה להגיש לבית המשפט חוות דעת רפואית מטעמה ולצורך כך תעמוד הנתבעת על זכותה כי התובעת תעמוד לבדיקה בידי מומחה רפואי מטעמה ותגיש לבית משפט זה כתב וויתור על סודיות רפואית.

6. לסיכום

6.1. הנתבעת שומרת על זכותה לתקן כתב הגנה זה ו/או להוסיף עליו פרטים ו/או לצרף אליו מסמכים – לרבות רפואיים ככל שיגיעו לידיה מידע נוסף באשר למצב התובעת ו/או נסיבות התקרית ו/או לנזקים הנטענים.

6.2. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לסלק על הסף את התובענה כנגד הנתבעת בשל היעדר עילה והיותה של התביעה קנטרנית, ולחילופין לפסוק בה בהתחשב בטענות כתב ההגנה ולחייב את התובעת בתשלום הוצאות המשפט ושכר טרחת עורך דין.

מאור גנץ, עו"ד
ב"כ הנתבעת